

Китоби Дониёл — Шумораи бисту шаш

Ҳафт замони Набукаднесар: як қолони нубувватӣ, ки бутпарастӣ, папизм ва Иёлотӣ Муттаҳидаро ошкор месозад

Jeff Pippenger

2023-12-21

Рамзи Набукаднесар дар боби чор аҷоиб аст. «Ҳафт вақт»-и ӯ давраҳои замонро пешнамоӣ мекард, ки дар онҳо бутпарастӣ («рӯзона»), ва папизм («гуноҳи вайронӣ») муқаддасро ва лашкарро поймол намуданд.

Пас шумо намедонед, ки як муқаддас сухан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе ки сухан мегуфт, гуфт: «То ба кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайронӣ хоҳад буд, то ҳам покгоҳ ва ҳам лашкар зеро по поймол карда шаванд?» Дониёл 8:13.

Поймол гардидани «ҳам маъбад ва ҳам лашкар», ки дар ояти сздаҳ зикр шудааст, «ҳафт замон»-ро ифода мекунад, ки охириини ду ҳашми Худо буд; ва «ҳафт замон»-и Набукаднесар «ҳафт замон»-ро ифода мекунад, ки нахустини ҳашмиҳои Худо буд, аммо ҳар ду аз лиҳози нубувватӣ ҳамчун як ҳатти ягона тасвир шудаанд.

Ва бар Ерусалим ресмони Сомария ва шоқули хонаи Аҳъобро хоҳам кашид; ва Ерусалимро чунон пок хоҳам кард, ки одам табақро пок мекунад: онро пок карда, чаппа мегардонад. 4 Подшоҳон 21:13.

Боби ҳаштуми китоби Дониёл ва ояти сздаҳум ба ҳатти дуҷуми ғазабҳои Худо ишора мекунад, ки бар подшоҳии чанубӣ, яъне Яхудо, фуруд оварда шуд ва аз соли 677 то милод оғоз ёфт. «Ҳафт замон»-и Набукаднесар ҳатти ғазабӣ якуми Худоро ифода мекунад, ки бар подшоҳии шимолӣ, яъне Исроил, фуруд оварда шуд ва аз соли 723 то милод оғоз ёфт. «Ҳафт замон»-и Набукаднесар як ҳазору дусад шаст солро ифода мекунад, ки дар он бутпарастӣ маъбад ва лашкарро поймол намуд, ва баъд аз он як ҳазору дусад шаст соли дигарро, ки дар он папагароӣ маъбад ва лашкарро поймол намуд.

Папизм, дар ҳақиқат, чуз бутпарастие нест, ки бо эътирофи масеҳият пӯшида шудааст, ба гунае ки метавон онро «бутпарастии таъмидёфта» номид. Дар католикизм ҳеҷ чизе нест, ки Масеҳ ё масеҳиятро намоёндагӣ кунад. Чаҳон ин ҳақиқатро дар таърихи асрҳои торик омӯхта буд, аммо аз соли 1798 инҷониб чаҳон онро фаромӯш кардааст. Папагӣ ҳамон дилеро дорад, ки бутпарастӣ дорад. Дин ва маросимҳои ин динҳо яксонанд. Ҳукми «ҳафт замон»-и Набукаднесар аз он иборат буд, ки ба ӯ дили ҳайвон дода шуд. Дили ҳайвоне, ки ба ӯ дода шуд, ҳамон дил буд, ки дини бутпарастиро намоёндагӣ мекард, ҳоҳ бутпарастии ошкоро бошад ва ҳоҳ бутпарастии пинҳоншуда дар қолаби католикизм. Ҳоҳар Уайт муайян месозад, ки аждаҳо дар Ваҳйи дувоздаҳум Шайтон аст, аммо ба маънои дувум он Руми бутпараст мебошад.

«Ҳамин тавр, дар ҳоле ки аждаҳо, пеш аз ҳама, Шайтонро ифода мекунад, он ҳамчунин, ба маънои дувумдараҷа, рамзи Рими бутпараст аст». «Муборизаи Бузург», 439.

Он ҳайвоне, ки Набукаднесар дар тӯли «ҳафт замон» намояндагӣ мекард, ҳайвони аждаҳо барои ҳазору дусаду шаст рӯз буд, ва сипас ҳайвони католикият барои ҳазору дусаду шаст рӯзи дигар. Дар анҷоми он рӯзҳо Набукаднесар рамзи Иёлотӣ Муттаҳида мебошад, ки дар ниҳоят пайғамбари козиб аст. Аз лиҳози пешгӯёна, Набукаднесар аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козибро намояндагӣ мекард, ки се қудрати таркибӣ мебошанд, ки Бобили рӯҳониро ташкил медиҳанд ва ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд. Набукаднесар Бобили воқеиро намояндагӣ мекунад ва ба ин васила ӯ ҳамчун рамзи ҳар се қудрате ба кор гирифта шуд, ки Бобили рӯҳонии рӯзҳои охириро ташкил медиҳанд.

Барои шинохтани рамзие, ки тоза муайян гардид, муҳим аст, ки нахуст Навуходоносоро дар соли 1798 ҷой диҳем, вақте ки подшоҳии ӯ дар анҷоми «ҳафт вақт» барқарор мешавад. Мо ин нишонаи роҳро дар боби ҷоруми китоби Дониёл муайян хоҳем кард, пеш аз он ки ба тарзи низоммандтар ба баррасии ин боб шурӯъ намоем.

Дар «вақти охир» дар соли 1798, китоби Дониёл кушода шуд, ва он китоб он гоҳ мақсади худро ба ҷо овард, яъне нури афзояндаеро пешкаш намуд, ки ду синфи ибодаткунандагонро имтиҳон, пок ва падида меовард. Кушода шудани китоби Дониёл оғози раванди сеқадмаи имтиҳонро нишон медиҳад, ки бар ҳақиқатҳое асос ёфтааст, ки дар он вақт ошкор гардида буданд.

Ва ӯ гуфт: «Бирав, эй Дониёл, зеро ин суҳанон то вақти анҷом баста ва мӯҳр шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон ба шарорат амал хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Мақсади нубувватии кушода шудани китобе, ки аз китоби Дониёл ва китоби Ваҳй иборат аст, ин аст, ки насли зинда дар давраи таърихе, ки он китоб кушода мешавад, имтиҳон гардад. Дар Дониёл боби дувоздаҳ се пешгӯии замони муайян карда шудаанд. Нахустин, як ҳазору дусаду шаст сол аст, ки дар он қудрати қавми муқаддас бояд пароканда карда мешуд.

Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро маҳкам дор ва китобро то вақти охир мӯҳр намо; бисёре ба ҳар сӯ шитобон хоҳанд гашт, ва дониш афзун хоҳад шуд. Он гоҳ ман, Дониёл, нигаристам, ва инак, ду тани дигар истода буданд: яке дар ин ҷониби соҳили дарё, ва дигаре дар он ҷониби соҳили дарё. Ва яке ба он марди либоси катонӣ дар бардошта, ки бар обҳои дарё буд, гуфт: «То анҷоми ин аҷоибот чӣ қадар хоҳад буд?» Ва ман он марди либоси катонӣ дар бардоштаро, ки бар обҳои дарё буд, шунидам, ҳангоме ки дасти ростӣ худ ва дасти чапи худро сӯи осмон боло бурда, ба Он ки то абад зинда аст, қасам хӯрд, ки ин барои замоне, замони ӯ ва нима аз замон хоҳад буд; ва ҳангоме ки вай пароканда сохтани қудрати қавми муқаддасро ба анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба анҷом хоҳанд расид. Дониёл 12:4–7.

Ду давраи дигари нубувватӣ дар боби дувоздахум ҳазору дусаду навад рӯз ва ҳазору сесаду сию панҷ рӯз мебошанд.

Ва ман шунидам, вале нафаҳмидам; пас гуфтам: «Эй оғоям, анчоми ин чизҳо чӣ хоҳад буд?» Ва ӯ гуфт: «Роҳи худро пеш гир, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти анҷом баста ва мӯҳр карда шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, сафед гардонда хоҳанд шуд ва озмуда хоҳанд шуд; вале шарирон ба шарорат амал хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид, аммо доноён хоҳанд фаҳмид. Ва аз замоне ки қурбонии ҳамешагӣ бардошта шавад ва макрӯҳоте, ки вайронӣ меоварад, барпо гардад, як ҳазору дусаду навад рӯз хоҳад буд. Хушо касе ки интизорӣ кашад ва ба ҳазору сесаду сию панҷ рӯз бирасад». Дониёл 12:8–12.

Дар ин оятҳо «замони охир» ду бор зикр шуда, ҳамчун он нукта муайян карда мешавад, ки дар он суҳанони Дониёл кушода хоҳанд шуд. Суҳаноне, ки мавзӯи кушода шудан дар «замони охир» мебошанд, се давраи нубувватӣ мебошанд: ҳазору дусаду шаст (замон, замонҳо ва нима), ҳазору дусаду навад, ва ҳазору сесаду сию панҷ. Аз ин се давра, дутояш ҳамчун «рӯзҳо» муайян шудаанд. Аз ин се, дутояш дар соли 1798 ба анҷом расиданд, ва савумӣ дар ҳуди охири соли 1843 ба анҷом расид. Маҳз дар ҳуди охири соли 1843 аст, зеро оят мегӯяд: «хушо касе ки интизор мешавад, ва мерасад ба...»

Калимаи «меоҷд» маънои «мерасад»-ро дорад. Пас, хушо ҳоли касе ки интизорӣ мекашад, ва низ ба рӯзи аввали соли 1844 мерасад. Замони таъхири масали даҳ бокира аз ноумедии аввал дар таърихи миллери оғоз ёфт, ва он ноумедӣ маҳз дар рӯзи охири соли 1843 фаро расид, ва рӯзи охири соли 1843 маҳз ба рӯзи аввали соли 1844 мерасад. Баракати интизорӣ аз ҳамон вақт оғоз ёфт, ки замони таъхир бо ноумедии аввал оғоз гардид.

Дар ин оятҳо боз бисёр чизҳои дигаре ҳастанд, ки бояд баррасӣ шаванд, аммо нуктае, ки мо дар ин ҷо мавриди назар қарор медиҳем, нақши нубуввати Дониёл аст. Мақсади китоби Дониёл, ки Дониёл дар ин порча онро намояндагӣ мекунад, ин аст, ки ҳангоми кушода шудани муҳрҳои китоб раванди санҷиши сесаҳхилавӣ ба вуҷуд ояд. Ба Дониёл гуфта шуд, ки роҳи худро идома диҳад то вақти охир, вақте ки китоб бояд аз муҳр кушода шавад. Хулосаи боб таъкид мекунад, ки ҳангоме ки вақти охир фаро расад, ҷӣ воқеъ хоҳад шуд.

Аммо ту то интиҳо роҳи худро идома деҳ; зеро ту ором хоҳӣ ёфт, ва дар охири айём дар насиби худ барпо хоҳӣ истод. Дониёл 12:13.

Китоби Дониёл бояд дар қисмати худ дар охири айёми нубуввати Дониёл биистад.

«Вақте ки Худо ба касе кори махсусе месупорад, ӯ бояд, мисли Дониёл, дар қисмат ва мавқеи худ устувор биистад, омода бошад, ки ба даъвати Худо ҷавоб диҳад, омода бошад, ки иродаи Ӯро ба ҷо оварад». Manuscript Releases, ҷилди 6, 108.

Дар вақти поён, дар соли 1798, Дониёл дар ҳиссаи худ истод, ки ин дар ояти сиздахум бо ибораи «дар охири рӯзҳо» баён шудааст. Анчоми бадарғаи Набукаднесар, ки «ҳафт вақт» буд, соли 1798-ро муайян месозад, зеро он «дар охири рӯзҳо» ба поён расид.

Ва дар охири рӯзҳо, ман, Набукаднесар, чашмони худро сӯи осмон бардоштам, ва ақлу хирадам ба ман бозгашт; ва Ҳаққи Таолоро муборак хондам, ва Ӯро, ки то абад зинда аст, ситоиш ва эҳтиром намудам, ки салтанаташ салтанати абадист, ва подшоҳияш аз

насл ба насл мебошад; ва ҳамаи сокинони замин ҳамчун ҳеч шумурда мешаванд; ва Ё мувофиқи иродаи Худ дар лашкари осмон ва дар миёни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас дасти Ёро боздошта наметавонад, ё ба Ё бигӯяд: «Чӣ мекуни?» Дар ҳамон вақт ақли ман ба ман бозгашт; ва барои ҷалоли подшоҳии ман, иззат ва шукуҳи ман ба ман бозгашт; ва мушовирон ва бузургони ман маро ҷустуҷӯ карданд; ва ман дар подшоҳии худ барқарор шудам, ва азамат ва ҷалоли бештаре ба ман афзуда шуд. Акнун ман, Набукаднесар, Подшоҳи осмонро ҳамду сано мегӯям ва бузург мешуморам ва эҳтиром менамоям, ки ҳамаи аъмолаш ростӣ аст, ва роҳҳояш адолат; ва онҳое, ки дар такаббур роҳ мераванд, Ё қодир аст паст гардонад. Дониёл 4:34–37.

Ибораи «охири айём» вақти анҷомро дар соли 1798 ифода мекунад. Дар он вақт Набукаднесар дар салтанати худ барқарор гардида буд, ки он дигар таърихи ҳайвоноти бутпарастӣ ва папизм набуд. Дар он нуқта, Набукаднесар марди комилан имонёфтаро намояндагӣ мекард, ва ба ин васила ҳайвони заминии пешгӯии Китоби Муқаддасро намояндагӣ менамуд, ки дар соли 1798 ба ҳукмронӣ оғоз кард; ва он ҳамчун барра оғоз ёфт, ҳарчанд таъин шуда буд, ки ниҳоят чун аждаҳо суҳан гӯяд. Ё ҳайвони заминиро намояндагӣ мекунад, ки мувофиқи иҷрои Ишаё бисту се, барои ҳафтад соли рамзӣ ҳукмронӣ менамуд, ҳамон тавре ки салтанати воқеии ӯ барои ҳафтад соли воқеӣ ҳукмронӣ кард. Ин рамзшиносӣ «комилан маҳкам» аст.

Набукаднесар пайванди нубувватӣ миёни се қудратеро, ки дар Ваҳй бобҳои дувоздаҳ ва сиздаҳ тасвир шудаанд, намояндагӣ мекунад. Дар он ҷо онҳо ҳамчун аждаҳо, ҳайвони баҳрӣ ва ҳайвони заминӣ шинохта мешаванд. Дар Ваҳйи шонздаҳ онҳо ҳамчун он се қудрате шинохта мешаванд, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд. «Ҳафт замон»-и Набукаднесар ҳамаи он се ҳайвонро ба ҳам мепайвандад, зеро Бобили асли Бобили рӯҳониро тасвир мекунад, ва ҳамон хатти нубуввате, ки дар китоби Дониёл ҷой гирифтааст, дар китоби Ваҳй низ идома меёбад, зеро ин ду китоб якдигарро ба камол мерасонанд.

Набукаднесар соли 1798-ро ҳамчун пайванди нубувватӣ миёни аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин муаррифӣ менамояд. Соли 1798 барои паёми фариштаи аввал ва таърихи миллери «замони охир» буд. Вилиям Миллер роҳнамоӣ ёфт, ки тамоми сохтори нубуввати худро бар шинохти аждаҳои бутпарастӣ ва ҳайвони католикизм бино намояд, аммо ӯ Иёлотҳои Муттаҳидаро ҳамчун ҳайвони замин ва пайғамбари дурӯғин надид. Ё метавонист таърихи пеш аз «замони охир»-ро дар соли 1798 бушинад, аммо оянда ҳанӯз дар пеш буд. Дар «замони охир» дар соли 1989, он гоҳ ҳар се қудрат шинохта мешуданд.

Кушода шудани шинохти нубуввати аждаҳо ва ҳайвони ваҳшӣ дар соли 1798, бо дарёи Ёлойи бобҳои ҳафт, ҳашт ва нӯҳ ифода шудааст. Кушода шудани шинохти нубуввати аждаҳо, ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб дар соли 1989, бо дарёи Ҳиддакал-и бобҳои даҳ, ёздаҳ ва дувоздаҳ ифода шудааст. Набукаднесар ҳаракати фариштаи якумро, ки дар соли 1798 расид, намояндагӣ мекунад ва ӯ намунаи Белшасар аст, ки ҳаракати фариштаи сеюмро, ки дар соли 1989 расид, намояндагӣ мекунад. Аз ин сабаб, ҳоби дуҷоми Набукаднесар, дар боби чорум, паёми фариштаи якумро ифода мекунад.

«ҳафт замон»-и Набукаднесар дар «замони охир» соли 1798, бо фаро расидани паёми огоҳкунандаи доварии оянда, ба анҷом расид. Дар «охири айём» ӯ марди навимон аст; бинобар ин, ӯ шоҳи ҷумҳуриявии ҳайвони заминро намояндагӣ мекунад, вақте ки он мисли барра буд. Ҳамзамон ӯ шоҳи протестантии филаделфиягии ҳайвони заминро низ намояндагӣ мекунад.

Ҳамчун нахустин подшоҳи Бобил, ӯ Балшасарро, охирин подшоҳи Бобил, пешнамун месозад. Доварии ӯ ба воситаи доварии Намруд пешнамун гардида буд ва, дар навбати худ, доварии Балшасарро пешнамун сохт. Доварии ӯ оғози доварии таҳқиқиро дар 22 октябри соли 1844 ифода мекард.

Подшоҳ Набукаднесар ба ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо, ки дар тамоми замин сокинад: озоиштагӣ бар шумо афзун бод. Ман салоҳ донидам, ки аломатҳо ва мӯъҷизотеро, ки Худои Таоло нисбат ба ман ба амал овардааст, баён намоям. Чӣ қадар бузурганд аломатҳои Ў! ва чӣ қадар пурқудратанд мӯъҷизоти Ў! Малакути Ў малакути ҷовидонист, ва салтанати Ў аз насл ба насл аст. Ман, Набукаднесар, дар хонаи худ осуда будам ва дар қасри худ комрон; ҳобе дидам, ки маро тарсонд, ва андешаҳо бар бистари ман ва рӯёҳои сари ман маро ба изтироб андохтанд. Дониёл 4:1–5.

Хоб Набукаднесарро тарсонд, ва рамзҳои он хоб башорати ҷовидонаи фариштаи аввалро ифода мекунад, ки ба одамон амр мекунад: «Аз Худо битарсед».

Ва ман фариштаи дигареро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва Инчили ҷовидонаро дошт, то онро ба сокинони замин, ва ба ҳар миллат, ва қабила, ва забон, ва қавм мавъиза намояд, ва бо овози баланд мегуфт: «Аз Худо битарсед ва Ўро ҷалол диҳед, зеро соати доварии Ў фаро расидааст; ва ба Ў, ки осмон ва замин ва баҳр ва чашмаҳои обҳоро офарид, сачда кунед». Ваҳй 14:6, 7.

Хабари абадӣ паёмест иборат аз се қадам: қадами аввал, чунон ки дар фариштаи якум ифода ёфтааст, тарсидан аз Худост; қадами дуюм — ба Ў ҷалол додан; ва қадами сеюм бо соати доварии Ў ифода мегардад. «Ҷалол» намояндаи ҳислат аст, ва дуюмин «бравем» дар саргузашти исёни Нимруд он ҷое аст, ки ҳислати шаҳр ва бурҷ мавриди тафтиш қарор гирифт. Он доварии таҳқиқӣ буд. Иттиҳоди калисо ва давлат сурати ҳайвон аст, ва қадами дуюми Нимруд дар зоҳир сохтани сурати ҳайвон буд, аммо қадами дуюми хабари абадӣ ҷалолёбии ҳислати Худо ба вучуд меоварад, на ҳислати Нимрудро.

Тарси Набукаднесар рамзи имтиҳони аввал аст, ҳамоно тавре ки интиҳоби Дониёл барои нахӯрдани таъоми Бобил чунин буд, зеро Дониёл аз Худо метарсид. Фариштаи аввал дар таърих соли 1798 омад ва баъд аз он, 11 августи соли 1840, қудрат ёфт. Хоби Набукаднесар омадани паёми аввалро дар замони охир, дар соли 1798, муайян мекунад.

Ман ҳобе дидам, ки маро тарсонд; ва андешаҳои бар бистарам ва рӯёҳои сарам маро ба изтироб оварданд. Бинобар ин ман фармоне содир кардам, то ҳамаи ҳикматмандони Бобилро ба ҳузури ман оваранд, то таъбири хобро ба ман маълум созанд. Он гоҳ ҷодугарон, мунаҷҷимон, калдониён ва фолбинон дармаданд; ва ман хобро пеши онҳо баён кардам, вале онҳо таъбири онро ба ман маълум насохтанд. Аммо дар охир Дониёл

ба хузури ман даромад, ки номаш Белтешатсар аст, мувофиқи номи худои ман, ва дар ӯ рӯҳи худоёни муқаддас аст; ва ман пеши ӯ хобро баён карда, гуфтам: «Эй Белтешатсар, сарвари ҷодугарон, азбаски ман медонам, ки рӯҳи худоёни муқаддас дар туст, ва ҳеҷ сирре туро ба ташвиш намеоварад, рӯйёҳи хоберо, ки дидаам, ва таъбири онро ба ман бигӯй». Дониёл 4:5–9.

Фарорасии паёми аввал дар вақти охир, дар соли 1798, ки бо тарси Набукаднасар таҷассум ёфтааст, он нуқтаеро муайян мекунад, ки дар он китоби Дониёл бояд муҳркушоӣ мегардид.

Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро маҳкам дор ва китобро то замони охир мӯҳр намо: бисёре ба ҳар сӯ шитофт хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд. ... Ва ӯ гуфт: Роҳи ҳудро бигир, эй Дониёл, зеро ки ин суҳанон то замони охир баста ва мӯҳр шудаанд. Бисёре пок хоҳанд шуд, сафед гардонда хоҳанд шуд ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон ба бадӣ амал хоҳанд кард: ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; лекин хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Дониёл 12:4, 9, 10.

Ҳангоме ки китоби Дониёл дар «вақти охир» кушода шуд, одамон даъват карда шуданд, ки биёянд ва афзоиши донишро таҳқиқ намоянд, ва он даъват дар ниҳоят ду гурӯҳи ибодаткунандагонро ба вучуд овард. Як гурӯҳ наметавонист бифаҳмад ва гурӯҳи дигар метавонист. Ҳақимони Бобил, ки ҳамчун «ҷодугарон, мунаҷҷимон, калдониён ва фолбинон» муаррифӣ шудаанд, наметавонишанд бифаҳманд, аммо Дониёл мефаҳмид. «Ҳақимони» бобилӣ наметавонишанд бифаҳманд, ва бинобар ин шариронро намоёндагӣ мекунанд. Дониёл ҳақимонро намоёндагӣ мекард.

Мо дар мақолаи навбатӣ фасли чоруми китоби Дониёлро идома хоҳем дод.

«Онон ки ба кори Худо бевафоанд, аз усул маҳруманд; ангезаҳои онҳо ҷунун ҳислате надоранд, ки онҳоро водор созанд дар ҳар гуна шароит дурустро интиҳоб намоянд. Бандагони Худо бояд ҳамеша эҳсос кунанд, ки зери назари Корфармои худ қарор доранд. Он Касе ки базми муқаддасотшиканонаи Белшасарро назорат мекард, дар ҳамаи муассисаҳои мо, дар утоқи ҳисобдорӣ тоҷир, дар коргоҳи ҳусусӣ ҳозир аст; ва дасти беҳун ҳамон тавр яқин безътиноӣ шуморо сабт мекунад, ҷунун ки доварии даҳшатноки он подшоҳи кофиргӯро сабт карда буд. Маҳкумияти Белшасар бо суҳанони оташин навишта шуда буд: “Ту дар тарозуҳо баркашида шудӣ ва нокис ёфт шудӣ”; ва агар шумо аз иҷрои ӯҳдадориҳои аз ҷониби Худо ба шумо воғузоршуда қафо монед, маҳкумияти шумо низ ҳамон хоҳад буд». Messages to Young People, 229.